

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. B.

przeciwko Urzędowi Skarbowemu w Z.

o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r., sygn. akt ...35/11,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 maja 2013 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 grudnia 2012 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 28 grudnia 2012 r. odrzucił skargę pozwanego Urzędu Skarbowego w Z. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa J. B. zakończonej prawomocnym wyrokiem tego Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wyjaśnił, że prawomocnym wyrokiem z dnia 23 listopada 2011 r., wydanym w sprawie ...35/11, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację pozwanego Urzędu

Skarbowego w Z. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 maja 2011 r., którym to wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego Urzędu Skarbowego w Z. na rzecz powoda J. B. kwotę 12.871,98 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, nadał wyrokowi w części zasądzającej odszkodowanie rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.290,66 zł oraz umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy, oddalając apelację strony pozwanej, podzielił ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji. Z prawomocnych ustaleń Sądu Rejonowego wynikało zaś, że powód J. B. był zatrudniony w pozwanym Urzędzie Skarbowym w Z. na stanowisku poborcy podatkowego. Pismem z dnia 25 sierpnia 2010 r. pozwany Urząd Skarbowy w Z. rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia, podając jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę popełnienie przestępstwa polegającego na fałszowaniu dokumentów urzędowych, to jest sporządzeniu fikcyjnych protokołów zajęć ruchomości u zobowiązanych w celu wyłudzenia należnej prowizji.

Sąd Rejonowy uznał, że oświadczenie pozwanego pracodawcy o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia zostało złożone z naruszeniem przepisu art. 52 § 1 pkt 2 k.p. Powołany przepis dopuszcza bowiem rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym z powodu popełnienia przestępstwa, jeżeli przestępstwo (zbrodnia lub występki) jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem. Przesłanki dopuszczające rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę w trybie powołanego przepisu, zdaniem Sądu Rejonowego, nie zostały natomiast spełnione, ponieważ w dacie składania powodowi przez pozwanego pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia nie było prawomocnego wyroku stwierdzającego popełnienie przez powoda przestępstwa i nie toczyło się przeciwko niemu postępowanie karne. W toku postępowania pracowniczego z powództwa J. B. przed Sądem Pracy, Prokuratura Rejonowa prowadziła wprawdzie postępowanie w sprawie dokonanego w okresie od 23 czerwca 2010 r. do 28 lipca 2010 r. w Z. niedopełnienia obowiązków służbowych przez poborców skarbowych Urzędu Skarbowego w Z., poprzez poświadczenie nieprawdy w protokołach zajęcia

i odbioru ruchomości co do faktu przeprowadzenia czynności egzekucyjnej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci wynagrodzenia ryczałtowego, to jest o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zbiegu z art. 271 § 3 w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. Postępowanie prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w tym czasie było jednak prowadzone w sprawie, a nie przeciwko osobom. W ocenie Sądu Rejonowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał ponadto na stwierdzenie, że czyn, będący podstawą rozwiązania z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 k.p., był oczywisty, co Sąd Rejonowy wnikliwie uzasadnił w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia.

Urząd Skarbowy w Z. w dniu 4 czerwca 2012 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonym powyższym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego oddalającym apelację Urzędu Skarbowego w Z. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 maja 2011 r.

Skargę o wznowienie postępowania skarżący oparł na podstawie art. 404 k.p.c., w związku z przestępstwem stwierdzonym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 3 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. akt ...1072/11. Skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r. poprzez uwzględnienie apelacji pozwanego i oddalenie powództwa powoda J. B. w całości, orzeczenie o zwrocie przez powoda na rzecz pozwanego spełnionego świadczenia w kwocie 12.871,98 zł wraz z zasądzonymi kosztami postępowania w kwocie 643,60 zł, ewentualnie zaś o uchylenie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r. oraz wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 maja 2011 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Skarżący podał, że podstawą prawną do wniesienia skargi o wznowienie postępowania w sprawie jest prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Wydział Karny z dnia 3 kwietnia 2012 r. w sprawie ...1072/11, orzekający o popełnieniu przestępstwa, uzasadniający rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 2 k.p., który to wyrok miał wpływ na wynik sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 26 maja 2011 r. Zgodnie z

powołanym przez skarżącego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt ...1072/11 J. B. został uznany za winnego zarzucanych mu czynów.

Oceniając tak sformułowaną skargę o wznowienie postępowania, Sąd Okręgowy uznał, że skarga ta podlega odrzuceniu. Rozstrzygnięcie to poprzedził stwierdzeniem, iż skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu przez sąd pod kątem dopuszczalności samej skargi oraz dopuszczalności samego wznowienia. O dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania decyduje zachowanie ustawowego terminu do jej wniesienia (art. 407 k.p.c. i 408 k.p.c.) oraz oparcie skargi na ustawowych podstawach wznowienia wymienionych w art. 401 k.p.c., 401¹ k.p.c. i art. 403 k.p.c., natomiast badanie dopuszczalności wznowienia obejmuje ocenę zasadności skargi.

Nie budził wątpliwości Sądu Okręgowego fakt, że Urząd Skarbowy w Z. złożył skargę o wznowienie postępowania z zachowaniem ustawowego terminu do jej złożenia, o którym mowa w art. 407 §1 k.p.c. oraz w art. 408 k.p.c.

Jednak skarga o wznowienie postępowania wniesiona w niniejszej sprawie nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. W skardze nie powołano bowiem ani przepisów art. 401 k.p.c., 401¹ k.p.c. i art. 403 k.p.c., wymieniających ustawowe podstawy wznowienia, ani też okoliczności faktycznych, które dawałyby podstawę do zastosowania któregoś z powyższych przepisów.

Powołane w skardze fakty mające uzasadniać żądanie wznowienia postępowania, skarżący odnosi się do treści art. 404 k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia z powodu przestępstwa, jeżeli czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów. Sąd Okręgowy zauważył zaś, iż powołany w skardze o wznowienie postępowania przepis art. 404 k.p.c. ma charakter ogólny i dotyczy sytuacji faktycznych objętych zakresem zastosowania art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Przepis art. 404 k.p.c. stanowi jedynie uzupełnienie regulacji z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., który wymienia jako podstawę wznowienia uzyskanie wyroku za pomocą przestępstwa. W przepisie art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. chodzi o przestępstwa, których celem przestępczego działania jest uzyskanie wyroku określonej treści, np. łapownictwo, fałszywe zeznania.

Powołany w skardze o wznowienie postępowania przepis art. 404 k.p.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy wznowienia, a wskazane w skardze okoliczności nie dają podstaw do powiązania w niniejszej sprawie przepisu art. 404 k.p.c. z przepisem art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Wyrok Sądu Rejonowego z dnia 3 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. akt ...1072/11, na który powołuje się skarżący, uzasadniając podstawę wznowienia, nie odnosi się z kolei w żaden sposób do dyspozycji art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 404 k.p.c.

Strona pozwana złożyła zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego, wnosząc o jego zmianę lub uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Skarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie prawa procesowego, to jest art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 403 § 2 k.p.c. i art. 404 k.p.c., poprzez odrzucenie skargi o wznowienie postępowania wskutek przyjęcia, przez Sąd Okręgowy, że nie powołano przepisów art. 401 k.p.c., 401¹ k.p.c., 403 k.p.c. z wyłączeniem wskazanego w podstawie skargi art. 404 k.p.c., który w ocenie pozwanej jest również ustawową podstawą do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Sąd poprzestał na zbadaniu, czy wskazane w skardze podstawy mieszczą się w zamkniętym katalogu przewidzianym w art. 401, art. 401¹, art. 403 i art. 404 k.p.c., pomijając jednocześnie argumenty skarżącej zawarte w uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania, jak i w dowodach z dokumentów - z akt sprawy karnej. Podstawą prawną do wniesienia skargi o wznowienie postępowania w sprawie było natomiast wykrycie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Wydział Karny z dnia 3 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. akt ...1072/11, orzekającego o popełnieniu przestępstwa przez powoda J. B.

Orzeczenie Sądu w sprawie karnej potwierdza zasadność przyjętej przez pozwanego podstawy wypowiedzenia umowy o pracę z J. B., wskazującej przyczynę rozwiązania umowy o pracę z winy pracownika w trybie art. 52 § 1 pkt 2 k.p. z uwagi na stwierdzone sfałszowanie dokumentów urzędowych, tj. sporządzanie fikcyjnych zajęć ruchomości u zobowiązanych, w celu wyłudzenia nienależnej prowizji, tzn. popełnienie oczywistego przestępstwa.

Fakt popełnienia przez powoda przestępstwa był dla pracodawcy oczywisty, a fakt tak późnego potwierdzenia winy powoda w wyroku karnym wynikał z trudności dowodowych w prowadzonym postępowaniu karnym.

Zarówno w skardze o wznowienie postępowania wskazano jej podstawę prawną, a okoliczności sprawy rozwinięto w jej uzasadnieniu. Rozstrzygające znaczenie dla oceny podstaw skargi o wznowienie postępowania mają zaś przytoczone w skardze okoliczności uzasadniające jej złożenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione i dlatego musi podlegać oddaleniu.

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za niezbędne przypomnieć, iż zgodnie z treścią art. 399 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem, jedynie w wypadkach przewidzianych w dziale VI Kodeksu postępowania cywilnego. Wynika to z faktu, iż skarga o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem pozwalającym na wzruszenie prawomocnych orzeczeń sądowych, korzystających co do zasady z powagi rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.) i wiążących nie tylko strony postępowania i Sąd, który wydał to orzeczenie, ale również inne Sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby (art. 365 § 1 k.p.c.). Dlatego skarga o wznowienie postępowania musi podlegać szczególnym rygorom, zarówno w zakresie formy, jak i treści (zawartości). Jak bowiem trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 lipca 2006 r., I PK 5/06 (Wokanda 2006 nr 11, s. 33) skarga o wznowienie postępowania nie jest narzędziem służącym zapewnianiu jednolitości orzeczeń, nawet w sprawach o roszczenia oparte na jednakowych podstawach faktycznych i prawnych. Możliwość ponownego rozpoznania prawomocnie zakończonej sprawy na skutek skargi o wznowienie postępowania otwiera się tylko wówczas, gdy zaistnieje jedna z ustawowych podstaw wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego. Wypada więc podkreślić, iż przepisy określające warunki, w których może nastąpić uchylenie lub zmiana prawomocnego wyroku muszą być, jako wyjątek od wspomnianej reguły, interpretowane ściśle.

Stosownie do art. 409 k.p.c. skarga o wznowienie postępowania powinna czynić zadość warunkom pozwu oraz zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, podstawę wznowienia i jej uzasadnienie, okoliczności stwierdzające zachowanie terminu do wniesienia skargi oraz wnioski o uchylenie lub zmianę zaskarżonego orzeczenia. Oceny, czy wymienione wymogi formalne skargi zostały spełnione, Sąd właściwy do rozpoznania skargi dokonuje na posiedzeniu niejawnym, a następnie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzuca ją, jeżeli została wniesiona po upływie przepisanej terminu, była niedopuszczalna lub nieoparta na ustawowej podstawie. Warunkiem możliwości rozpatrywania zasadności skargi jest przy tym spełnienie wszystkich przesłanek wskazanych w cytowanym przepisie. Brak nawet jednej z nich sprawia zaś, że rozpatrywanie sprawy nie jest możliwe. Dlatego też stwierdzenie braku spełnienia choćby jednej z przesłanek wymienionych w art. 410 § 1 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi.

Sformułowane w zażaleniu zarzuty nie są zasadne, albowiem słusznie Sąd Okręgowy stwierdził, że skarga powoda nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia postępowania. W pełni trafnie Sąd ten zwrócił też uwagę na fakt niepowołania przez autora skargi przepisów art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. oraz ograniczenie się do wskazania jako podstawy prawnej wznowienia postępowania art. 404 k.p.c. w sytuacji, gdy podstawy wznowienia postępowania są określone w art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. Również wykładnia art. 404 k.p.c. wskazana przez Sąd Okręgowy jest prawidłowa i utrwalona w orzecznictwie. Artykuł 404 k.p.c. nie stanowi samodzielnej przesłanki wznowienia postępowania. Przepis ten zawiera jedynie uzupełnienie regulacji z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Przewiduje, że dodatkowym warunkiem oparcia skargi o wznowienie postępowania o podstawę w postaci uzyskania wyroku za pomocą przestępstwa jest co do zasady stwierdzenie popełnienia przestępstwa prawomocnym wyrokiem skazującym. Rozwiązanie to podkreśla rozgraniczenie kognicji sądu cywilnego i karnego. Dlatego też należy uznać, że w przypadku powołania jako podstawy wznowienia postępowania w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., powstaje obowiązek wykazania, że czyn przestępczy był ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów (art. 404 k.p.c.). Sąd Najwyższy podkreśla jednak, że chodzi tu o sytuację, w której

za pomocą przestępstwa został uzyskany prawomocny wyrok, od którego wnoszona jest skarga o wznowienie postępowania. Taka sytuacja z całą pewnością nie zachodzi zaś w rozpoznawanej sprawie.

Co do zarzutu wskazanego w zażaleniu, że Sąd Okręgowy przyjął zamknięty katalog przesłanek wznowienia, to jest to założenie słuszne. Jeszcze raz wypada bowiem przypomnieć, iż istota skargi o wznowienie postępowania polega na wyjątkowości tego środka zaskarżenia, dotyczącego postępowań zakończonych prawomocnymi orzeczeniami, dlatego przepisy stanowiące o podstawach wznowienia postępowania wymagają ścisłej interpretacji, zgodnie z ich treścią i funkcją pełnioną przez ten środek zaskarżenia. Jednak, co szczególnie istotne, wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy uwzględnił nie tylko powołane wyżej przepisy prawa, ale również okoliczności wskazane przez skarżącą, i zgodnie ze swoją oceną uznał, że żadna z powołanych w skardze okoliczności nie uzasadnia ustawowej przyczyny wznowienia. W tym kontekście warto również odnieść się do treści art. 403 § 2 k.p.c., jedynej w ocenie Sądu Najwyższego, mogącego zawierać potencjalne przesłanki wznowienia w niniejszej sprawie, chociaż nie powołanego przez autora skargi o wznowienie postępowania. Artykuł 403 § 2 k.p.c. stanowi, że można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Żadna z tych przesłanek nie znajdzie jednak zastosowania w sprawie. Sąd Najwyższy godzi się ze skarżącym, że wskazany wyrok skazujący Sąd Rejonowy z dnia 3 kwietnia 2012 r., jest okolicznością, której nie mógł podnieść w zakończonym postępowaniu. Jednak wznowienie postępowania z przyczyn wskazanych w art. 403 § 2 k.p.c. może opierać się tylko na takim prawomocnym wyroku (dotyczącym zresztą tego samego stosunku prawnego) oraz na takich okolicznościach faktycznych lub środkach dowodowych, które istniały w czasie wydawania orzeczenia objętego wznowieniem postępowania, jednak strona nie miała możliwości wówczas ich powołania. Trzeba bowiem podkreślić, że wymieniony przepis kładzie nacisk na to, iż wykrycie wymienionych w nim okoliczności faktycznych lub środków dowodowych musi być

późniejsze, co oznacza, że musi do niego dojść po uprawomocnieniu się wyroku, a więc w sytuacji, w której powoływanie się na nie było już niemożliwe. Wykrycie należy z kolei rozumieć jako dowiedzenie się o istnieniu tych okoliczności lub środków dowodowych w zakresie umożliwiającym powoływanie się na nie. Owe okoliczności i środki dowodowe, aby zostać wykryte, muszą jednakże istnieć w sensie obiektywnym już w czasie trwania postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem. Te same wymogi odnoszą się do wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego. Jak bowiem stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68 (OSNC 1969 nr 12, poz. 208) środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05 oraz z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05 (OSNP 2007 nr 3-4, poz. 48), przy czym w pierwszym z wymienionych orzeczeń Sąd Najwyższy dodał także, iż w świetle art. 403 § 2 k.p.c. możliwość powoływania nowych faktów i dowodów jest ograniczona jedynie do tych okoliczności i środków dowodowych, które istniały już w okresie trwania zakończonego postępowania. W postanowieniu z dnia 16 maja 2008 r., III CZ 20/08 (LEX nr 420807) Sąd Najwyższy wyjaśnił natomiast, iż w przepisie art. 403 § 2 k.p.c. chodzi o późniejsze wykrycie faktów i dowodów dla strony nie tylko nieznanych w toku poprzedniego postępowania, lecz których także nie mogła znać, choć istniały już w toku tego postępowania, ale nie były objęte materiałem sprawy. Dodać w tym miejscu wypada, że z końcowego zwrotu art. 403 § 2 k.p.c. wynika nadto, że „wykrycie” odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wtedy nieujawnialnych, bo nieznanych stronom. Strona może więc powołać się na nie jedynie wówczas, gdy nie mogła z nich skorzystać przed rozstrzygnięciem, albowiem wymieniony przepis obejmuje jedynie fakty nieujawnialne albo stronie nieznanne i dla niej niedostępne. Fakty natomiast ujawnialne, czyli te, które strona powinna znać, tj. miała możliwość dostępu do nich, nie są objęte hipotezą tego przepisu (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2008 r., I ACa 172/08, OSA 2009 nr 5, poz. 60 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., III CZP

134/04, LEX nr 151652). Nie można natomiast oprzeć skargi o wznowienie postępowania na rzekomym „wykryciu” okoliczności faktycznej i środka dowodowego znanych stronie, a pominiętych przez Sąd drugiej instancji na podstawie art. 381 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2007 r., II UZ 3/07, OSNP 2008 nr 11-12, poz. 178). Skoro zatem powoływany w zażaleniu jako „podstawa prawna do wniesienia skargi o wznowienie postępowania” wyrok Sądu Rejonowego z dnia 3 kwietnia 2012 r., abstrahując od tego, że nie dotyczy on tego samego stosunku prawnego, zapadł już po wydaniu wyroku, którego dotyczy skarga o wznowienie postępowania, to nie może być on uznany również za przesłankę wznowienia postępowania, o której mowa w art. 403 § 2 k.p.c.

Na marginesie, Sąd Najwyższy wyjaśnia również, że przyjęcie zgodności z prawem zastosowania przez pracodawcę szczególnego sposobu natychmiastowego pozbycia się pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 k.p., któremu pracodawca zarzucił oczywiste popełnienie przestępstwa uniemożliwiającego dalsze zatrudnienie, wymaga istnienia tej oczywistości przed złożeniem oświadczenia woli pracodawcy w przedmiocie rozwiązania z tego powodu umowy o pracę i nie może być wynikiem przeprowadzonego następnie postępowania dowodowego w sprawie pracowniczej. Sąd pracy powinien jedynie bezspornie ustalić zaistnienie oczywistego czynu kwalifikowanego przez prawo karne jako przestępstwo na podstawie uzasadnionego przekonania o braku jakichkolwiek wątpliwości co do wyniku ewentualnego postępowania karnego, w którym sąd karny mógłby potwierdzić oczywistość popełnienia przestępstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., III PZ 7/06). W przedmiotowej sprawie, ze względu na czas trwania postępowania karnego i jego prawie roczne zawieszenie, o takiej oczywistości nie mogło być mowy. Żalący się podnosi wprawdzie w uzasadnieniu zażalenia, iż „fakt popełnienia przestępstwa przez powoda był dla pracodawcy oczywisty”, jednakże następnie sam sobie zaprzecza, podając, że „fakt tak późnego potwierdzenia winy powoda w wyroku karnym wynikał z trudności dowodowych w prowadzonym postępowaniu karnym”. Tym samym przyznaje, iż oczywistość popełnienia przestępstwa wynikała wyłącznie z przeświadczenia pracodawcy, nieopartego w chwili rozwiązywania z

powodem umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 2 k.p. żadnym przekonującym o owej oczywistości dowodem.

Kierując się wskazanymi wyżej motywami, Sąd Najwyższy uznał zatem, że zażalenie było bezzasadne. Mając ten fakt na względzie oraz opierając się na treści 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.